

Keď som môjmu farárovi Vlodekovi oznámil, že by som o nejaký čas rád išiel k jednej rodinke, ktorú som stretol na konferencii Slovanskej písmačnosti - blízko Irkutsku na pár dní, Vlodek sa toho hneď chytil a s radosťou mi oznámil, že akurát o niekoľko dní bude v Irkutsku aj on aj brat Tomáš a presne na dva dni môžem ísť preč, pretože potom už obidvaja odchádzajú a ja odísť z Irkutsku kvôli povinnostiam nebudem môcť. A tak som sa vybral k Dimovi a jeho rodine ďaleko od civilizácie do náručia krásnej ruskej prírody...

Asi tak o dva týždne boli síce ešte zhruba tri celé dni voľné, ale práve v tých som odchádzal s P. Stanislavom – farárom z červeného kostolíka v Irkutsku (ten starý 125-ročný chrám) na ostrov Al'chon. O pár dní mal odísť zo Sibíri do európskej časti Ruska na dlho a chcel aspoň raz v živote vidieť ostrov, o ktorom tu všetci na okolo Bajkalu básnia, aký je krásny. Počas práce vo farnosti nebolo času a teraz, keď odovzdá úrad inému kňazovi, bude mať pár dní akurát na tento ostrov.

A tak som si povedal: „Pane, keď ty niečo chceš, ty si to vieš teda naplánovať. Ale presne do bodky – pôjdeš presne vtedy ani o deň skôr ani o deň neskôr...“ A mne sa páči takáto Pánova taktika. A tak som sa o pár dní zbral a odišiel na autobusové nástupište v Irkutsku a povypytoval sa, ako sa dostanem do dedinky Moty, neďaleko ktorej žila Dimova rodinka. Samozrejme, Pán to mal všetko pripravené, a tak som sa tam dostal bez najmenšieho problému, aj keď som dopredu nič nevedel. Na autobusovej zastávke v dedinke Moty ma už čakal Dima – otec rodinky. Napriek životu v prírode mali mobil – inak by to asi bolo ťažké nájsť ich v spleti domčekov, pretože ich dom bol tak trošku stranou od dedinky naozaj v lone prírody.

Jednoducho ako doma

Bolo to zaujímavé. Od začiatku som sa cítil v ich prítomnosti ako doma – poznáte to... Prídete niekde a nemusíte sa na nič hrať, nemusíte strúhať pózy, len aby ste sa domácim zapáčili. Proste sa im ľúbite aj bez toho a cítite to na každom kroku, že vás prijali za svojho a majú vás radi... A okrem toho som cítil veľkú spriaznenosť našich duší – hlavne s Dimom. Čokoľvek som hovoril, bez problémov tomu rozumel, a hneď nadväzoval svojím rozprávaním, a tak akoby mi z duše rozprával. Celé dva dni sme prerozprávali na rôzne zaujímavé témy. A nedajte sa pomýliť, oni neboli jednoduchočká roľníci. Jeho manželka vyštudovala na vysokej škole kvantovú fyziku a on bol kedysi členom známej rockovej kapely. Rozprávali sme sa veľa o náboženstve, o duchovne, o spojení človeka s prírodou, o tom, prečo je nielen telo ale aj duša súčasného človeka tak chorá, o tom, že Boh nie nadarmo dal človeku prírodu, že to má svoj zmysel, že nie v oddelení od prírody ale hlbokom prepojení s prírodou môže človek nájsť aj v sebe ten poriadok a harmóniu, ktorú Boh vložil do prírody. Celá príroda má za úlohu od Boha pomáhať človeku vrátiť sa k Bohu a cez ňu znova obnoviť svoje zjednotenie s Ním.

20-tisíc stará civilizácia v Rusku

Nuž samozrejme, že sa do tohoto ich vnímania sveta vlúdili aj nie kresťanské prvky. Pridali sa totiž k hnutiu jednej ženy Anastacie, ktorá žije niekde pri Novosibirsku v prírode a hlása určitú teóriu o svete okolo nás. Samozrejme, že je to trochu uletené, ale vypočuť som si to vypočul, aby som trochu lepšie chápal ruskú dušu – po čom túži, a aké sú v nej hlboko ukryté potreby. Tak som sa napríklad dozvedel, že nie Čínska civilizácia je najstaršia na svete, alebo Mezopotámska. Ale civilizácia, asi 10-20 tisíc rokov stará, nachádzajúca sa kedysi práve na území Ruska. Áno, prosím pekne, Rusko, Rusko a ešte raz Rusko má najstaršiu civilizáciu na svete. A ževraj to dosvedčujú aj nejaké vykopávky. Nuž neviem. Počúvajte ďalej. Táto civilizácia bola civilizáciou mágov a mudrcov, ktorí sa práve v spojení s prírodou snažili o zveľaďovanie a zdokonaľovanie lásky medzi ľuďmi. Ved' tí mudrci od východu, ktorí prišli k malému Ježiškovi do Betlehema, o ktorých poriadne nevieme odkiaľ boli, ved' to boli práve títo mudrci z územia Ruska. Vysoko vyspelá civilizácia.

Stvorenie sveta podľa Anastázie

Nuž a podľa Anastázie existovali kedysi na počiatku rovnako mocní bohovia. No iba jeden medzi nimi vynikal svojou tvorivosťou. Bola to Túžba. Tento ako jediný z nich tvoril niečo nové a vždy, keď to vytvoril, už si nepamätal, ako to vytvoril. Nebolo to pre neho dôležité pamätať si to

– veď zakaždým tvoril niečo nové... Nuž a tento boh videl okolo seba veľkú disharmóniu a zatúžil vytvoriť niečo, čo by v sebe obsahovalo všetko v dokonalej harmónii. A tak sa nejako hral a hral a hral, až nakoniec sa mu to podarilo a stvoril rovnako nádherné stvorenie ako bol on sám – človeka. Človek je teda boh takisto ako ostatní bohovia. Nepotrebuje k harmónii nič okolo – všetko má v sebe.

Ale čo sa stalo? Ostatní bohovia takisto chceli tvoriť ako Túžba. Ale návod na tvorenie a tvorenie v harmónii obsahoval ako jediný v sebe práve človek. Túžba si už totiž nepamätala, ako ho stvorila. A tak sa ostatní bohovia upriamili na ľudí, aby si ich podmanili a získali od nich tento návod. A tak začali ľuďom, ktorí dovtedy žili v hlboknej harmónii a nič im nechýbalo, navrávať, že to, čo ešte potrebujú, je ďakovať bohom okolo, že oni ako ľudia potrebujú si aj vážiť a ctiť, dokonca uctievať bohov. Nuž samozrejme, že mnohým ľuďom sa to nepáčilo a na takúto pascu im neskočili. Ale boli niektorí, ktorí to zobrali iba ako hru a tak začali hrať hru, ktorú im predostreli bohovia. Postupne sa však začalo diať čosi zvláštne. Ľudia strácali harmóniu a začali si medzi sebou závidieť, hnevať sa, podvádzať a začali sa naväzovať na veci – mať ich viac ako tí druhí a takisto ovládať iných ľudí okolo seba. Ich vnútro a myseľ sa úplne vyprázdnila a ľudia postupne zabudli, kým boli. Z času na čas sa objaví človek, ktorý sa nedal takto zviazať a vyprázdniť a snaží sa ľuďom ukázať cestu späť, ale bohovia sa vždy postarajú, aby ho umlčali. Takým človekom bol napríklad aj Ježiš Kristus...

Hmmm? Nuž čo poviete, dobrý mišung? No a najlepší spôsob, ako opäť vrátiť človeku harmóniu, je začať opäť žiť v pôvodnom prostredí, do ktorého Túžba ľudí stvorila – v prírode. Opustiť tie umelo vytvorené betónové džungle, v ktorých človek stráca harmóniu a vrátiť sa do prírody. Pekná myšlienka nie? Myslím na ten návrat k prírode, k harmónii s ňou. Aj tak to už v tom svete vyzerá poriadne katastrofálne, keďže sa človek správa k prírode iba vlastnícky a nie zároveň aj ako jej súčasť. Veď s ničením prírody ničí človek sám seba – to vidno aj na nedávnych záplavách a o pár stoviek kilometrov ďalej veľkých suchách a požiaroch. Na tom návrate k prírode predsa len niečo bude. Nuž rozprávania to boli zaujímavé... S Dimom a jeho synčekom sme sa poobede prešli k rieke Irkut a cestou späť sa vracali cez močariny. No, zábavné to bolo, ale do topánok natieklo tak či tak...

Báňa - Ruský super národný "šport"

Večer Dima naplánoval báňu spolu s niektorými susedmi. Totiž každý Rus si ku svojmu domčeku vždy postaví aj malý domček, v ktorom je báňa – niečo ako drevená parná sauna s pieckou s kameňmi, na ktoré sa leje voda. V Rusku totiž po stáročia neboli také vymoženosti ako sprchy a vodovody, a tak si starí Rusi už dávno vymysleli báňu – ruskú saunu, v ktorej sa samozrejme aj umývali, keďže nebolo inej možnosti. Nakoniec sa chodenie do báne stalo

jednou z najväčších ruských tradícií – akýsi ruský národný šport, by som povedal – celá ruská rodina sa vyberie každý týždeň do báňe, tam sa rozdelia na mamu a dcéry a otca a synov do ženskej a mužskej báňe a skoro hodinu a pol či dve hodiny sa paria, umývajú, „bijú“ sa sami alebo navzájom brezovými, bukovými, dubovými či jedľovými metličkami, z ktorých každá má svoj špeciálny účinok na zdravie človeka, a – čo je najdôležitejšie – neustále sa rozprávajú – o rodine, o práci, o politike, o škole – prakticky o všetkom. Je to pre nich taká spoločenská udalosť, kde sa stretnú s ostatnými susedmi či priateľmi a pokecajú si. Aj teraz mnohé rodiny v 600 tisícovom meste Irkutsku nemajú doma teplú vodu, alebo po vodu chodievajú stále niekoľko sto metrov ďaleko ku obecnej točke s vodou, ktorá obyčajne trčí niekde na rohu ulice a v zime sa okolo nej vrstvia ľadové kryhy z potečenej a zamrznutej vody. Takže všade po celom Rusku existujú okrem súkromných bání aj všeobecné, kde chodí ktokoľvek, kto sa potrebuje umyť ale aj vyhriať, a tak utužiť svoje zdravie, hlavne v tých 35-45 stupňových mrazoch.

Väčšinou majú Rusi báňe postavené pri svojich chatách na záhradkách ďalej od mesta - ale na dedine, akou sú Moty, majú ľudia báňe hneď vedľa domčeka. A tak to bolo aj u Dimu. Zo susedov prišiel nakoniec len jeden a tak sme sa parili a umývali traja. Najzábavnejšie bolo, keď sme sa vyhriati podľa ruskej tradície šli obliať studenou vodou. Dima to mal vymyslené inak – vedľa ich domčeka tiekla malá riečka, kde bola jedna časť prehĺbená. Tam – do tej mrazivej vody – sme sa šupli a vyskočili ako strely naspäť. To vám teda poviem – to boli šoky. Ale všetci Rusi hovoria, že je to zdraviu prospešné.

Keď sme si po šokovej terapii sadli na priedomie báňe, prihnali sa komáre a štíípali. A Dima nič – ani sa nehol. Ja som sa oháňal a oháňal. A on: „Ved' ich nechaj. Oni ti len dobrú službu robia. Vyťahujú z teba zlú krv. Neboj za chvíľu úplne prestanú.“ A naozaj tak bolo. Pár sa ich poriadne napapalo a potom sa už vôbec nevrátili... Po dobrom naparení a vyumývaní sme sa vrátili do ich domčeka a vystriedali nás pre zmenu babka, Dimova manželka a malá dcéra. Potom takí čistučká zrazu zobrali gitaru a začali spievať. Keď som sa priznal, že ja tiež mám pár piesní, ktoré sme s mladými v Irkutsku zložili, tak som im ich musel, či som chcel alebo nie, aj zaspievať. Spievali sme dlhooo do noci, rozprávali sa... Bolo to tak príjemný a obohacujúci večer, aký som už dávno vo svojom živote nezažil.

Na tom Ježišovi musí byť niečo viac...

Potešilo ma, keď Dima medzi piesňami, zamyslený a potešený povedal: „Vážil som si vždy Ježiša, ako dobrého človeka. Ale na ňom musí byť niečo omnoho viac, ak niekto o ňom dokáže spievať tak hlboké a citlivé piesne plné lásky k nemu, ako ku skutočnej žijúcej osobe – tu a teraz...“ Zarazilo aj potešilo zároveň, a verím, že si ma práve Ježiš mohol aj takto použiť, aby zasial do srdca niekoho ako je Dima čosi viac, ako len úctu k Nemu... Možno sa ešte niekedy s

Irkutsk 15 - Návšteva v náručí prírody

Napísal Balek Robert

Sobota, 18 September 2010 21:53

Dimom stretneme, možno to už bude úplne iný človek. Kto vie... Na ďalší deň sme sa naraňajkovali, Dima mi trochu ukázal svoje hospodárstvo a po ďalších zaujímavých rozhovoroch sme sa spolu naobedovali a ja som sa musel so svojou novou rodinkou rozlúčiť a autobusom sa vrátiť späť do tej betónovej púšte. Krásni ľudia aj navonok aj vnútri v duši to boli a sú... Dima a jeho rodina. Keď sme sa lúčili, cítil som, že je mi tak blízky a podobný ako brat. Málokedy stretne človek takých ľudí v živote, ak sa mu to vôbec podarí. Pár dní po mojom odchode od nich odcestovali k Dimovmu bratovi do Krasnodaru pri Čiernom mori na celé leto. Celou cestou do Irkutsku mi okrem iných slov vrtali v hlave hlavne Dimove slová o Ježišovi. Ak chceš, pomodli sa aj ty za neho a jeho rodinku. Majú veľmi dobré srdcia. Aby tieto srdcia našli Ježiša – vedľa seba - živého a pravého, ktorý ich stále každý deň sprevádza...

Ak by si chcel podporiť misie v Rusku, môžeš poslať finančnú pomoc na účet Slovenskej provincie Spoločnosti Božieho Slova - Verbistov misionárov: **0805945001/5600** s poznámkou "Misie Rusko" alebo "Misie-P. Robert Balek" Pán Boh zaplať!

Ďalšie príbehy a zážitky z misií nájdeš v článkoch:

[Irkutsk 14 - Čínsky Nový rok a moje narodeniny](#)

[Irkutsk 13 - Zázrak na Veľkú Noc](#)

[Irkutsk 10 - Prvé Vianoce a Nový rok v Rusku](#)